

[N. Neergaard.]

ganske uohørt og uden Sidestykke i vort politiske Liv.

Den højtærede Minister sagde, at et saadant Forslag kan efter Sagens Natur først fremkomme paa et Tidspunkt, hvor man kan overse de finansielle Resultater. Men hvordan kunde det da være, at Regeringspressen var i Stand til at meddele sin Presse det 10 Dage før dets Fremkomst i Finansudvalget? Den højtærede Finansminister maa allerede da have været klar over, at disse 10 Mill. Kr. kunde undværes. Og Overvejelserne angaaende Fordelingsreglerne kunde den højtærede Minister med stor Letthed have anstillet, inden han var klar over, hvor stor en Sum der kunde være Tale om.

Det er en ganske overordentlig Hensynsløshed, der er vist, i alt Fald overfor alle dem, der ikke sværger til Profetens Ord og lader det være tilstrækkeligt og ikke kræver nogen som helst Undersøgelse eller Overvejelse af en Sag. Men til den Menighed hører vi jo ikke. Derfor har vi den fuldeste Ret til at erklære, at der ikke blot ikke er blevet givet os tilstrækkelig Tid, men at der overhovedet ingen Tid er blevet givet os. Naar Finansministeren taler om, at der maa tages saglig Stilling, er det ham selv, der har afskaaret os fra at tage saglig Stilling, afskaaret os fra nærmere Samraad om Sagen, afskaaret os fra de Oplysninger, vi maatte ønske, og fra Forhandling med vort Parti.

Saa siger den højtærede Finansminister, at det var praktisk ganske uskyldige Regler, man maatte gaa ud fra, at Rigsdagen vilde sluge dem uden videre Undersøgelse og Overvejelse, saasom det var Reglerne fra 1903. Men for det første dækker disse Regler ikke ubetinget Ordningen af 1903. Den højtærede Minister er jo ogsaa gammel Rigsdagsmand nok til at vide, at Spørgsmaalet om Tilskud til Kommunerne har været fremme ved mange forskellige Lejligheder, og man har altid, i alt Fald fra store Dele af Rigsdagens Side, jeg skulde næsten tro fra hele Rigsdagens Side, været enig om, at Reglerne af 1903 passede ikke mere paa Nutidens Forhold, man kunde ikke fordele større Beløb efter dem. Forholdene i 1903 og i 1931 er nu en Gang saa ganske forskellige efter alt, hvad der er kommet imellem.

Den højtærede Minister har derfor savnet al Grund til at antage, at Reglerne fra 1903 vilde forekomme os tilstrækkelige til at uddele 10 Mill. Kr. efter, selv om Reglerne var ganske identiske med dem i 1903, hvad de nu ikke er. Der er kommet det store nye Problem med Hensyn til Amtsbe-

skatningen. Det var i 1903 et temmelig beskedent Problem, nu er det vokset op til at være det næsten alt overskyggende, og det er der ikke taget Hensyn til her.

Nej, Forholdet er dette, at hvis den højtærede Minister virkelig vil have noget praktisk ud af dette, kunde han ikke have valgt den Fremgangsmaade, han har valgt. Den er absolut egnet til at hindre, at der kommer noget praktisk Resultat. Jeg gentager derfor min Henstilling til den højtærede Finansminister om, hvis han overhovedet vil have dette Forslag drøftet, da at fremsætte det paa en særlig Lov.

Korsgaard: Den højtærede Minister udtalte, at han først maatte kunne overse, hvorledes den finansielle Stilling vilde ligge i det kommende Aar, før et Forslag som dette kunde fremsættes. Det lyder jo overordentlig fornuftigt, men naar man ser lidt nærmere paa det, tror jeg, at det kun er Ord. For en Maaned siden var den højtærede Minister saamænd akkurat lige saa klog paa, hvordan den finansielle Stilling vilde blive i det kommende Aar, som han er nu. Sandheden er, at ingen aner, hvorledes det kommende Finansaars Statsregnskab vil se ud, og strengt taget er det derpaa, det kommer an. Et Budget kan man lave snart sagt efter Behag, men Regnskabet former Livet. Altsaa, den Begrundelse for først nu at fremkomme med Forslaget giver jeg ikke meget for. Alle Tal, der forelaa indtil for 1 eller 2 Maaneder siden, peger afgørende i Retning af, at der vilde blive et Beløb som det, der her er Tale om, tilovers. Paa Tid har det altsaa ikke manglet.

Saa mente den højtærede Minister, at det, at man fordelte 1½ Mill. Kr. efter nogenlunde samme Regler, som man vil fordele de 10 Mill. Kr. efter, skulde være et Bevis for, at der ikke var nogen Grund til at kritisere Reglerne. Forstaa det hvo der kan! Jeg var ellers ikke kløgere end, at den egentlige Begrundelse for, at der netop nu kræves ret stor Hjælp til Kommunerne, er de ganske særlig vanskelige Forhold, forskellige paa de forskellige Steder; dette har gjort det overordentlig ønskeligt, at man kom Kommunerne til Hjælp, men at man ogsaa kom dem til Hjælp efter de Vanskeligheder, de er ude for.

Nu er det bl. a. en Kendsgerning, at Landbruget er ude for ganske overordentlig store Vanskeligheder, og det er en Kendsgerning, at for Landbruget spiller de direkte Ejendomsskatter en ganske overordentlig stor Rolle, idet de praktisk talt alene bærer